

ským ministrem spravedlnosti sdělil k nadhozené otázce, že říšský soud v Lipsku v četných povětšinou neuvěřitelných rozhodnutích hájí zásadu, že právní rozepře o původ nemanželských dětí dotýkají se jejich osobního stavu. Rozhodnutí říšského soudu nalezla též v písemnictví všeobecný souhlas, takže může být považováno za nepochybné, že toto pojetí říšského soudu odpovídá panujícímu mínění.

Podle tohoto dopisu úřadu Říšského protektora plyne pro soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava ten důsledek, že právní rozepře o původ nemanželských dětí za předpokladů § 1, č. 1, druhá polověta nařízení ze 14. dubna 1939 (RGBl. I, str. 759), to jest, je-li na řízení zúčastněn německý státní příslušník nebo cizinec, podléhají německému soudnictví. Oproti těmto právním věcem stojí právní rozepře, které mají za předmět bezprostředně nebo zakrytě pouhé placení z důvodu otcovství. Takové právní spory nevztahují se na osobní stav nemanželských dětí a jsou naopak ryze majetkoprávní povahy.

Pokud jde o řízení nesporné, týkající se výměry plnění nemanželského otce vůči dítěti, je příslušnost soudu upravena v § 7, č. 1 druhého nařízení o výkonu soudnictví v občanských věcech právních v Protektorátu Čechy a Morava z 20. března 1940, RGBl. I, str. 533.

Frydrych.

Židovská deposita u notářů a právních zástupců.

Vyhlášky ministerstva financí (revisní odbor) z 23. ledna 1940 č. 25.761/39-VI a z 8. března 1940 č. 9221/40-VI obsahují některá důležitá ustanovení týkající se deposit skládaných židy nebo ve prospěch židů.

Notáři i advokáti jako takoví jsou oprávněni přijímat do úschovy ho-

tové peníze, veřejné dluhopisy a jiné cenné papíry, které jsou předmětem právního obchodu a uschovávají je a nakládají s nimi podle příkazu stran.

Jestliže však některý z účastníků jest

a) židem,

b) arijcem, žijícím v manželském společenství se židem,

jest podle předpisů článku IV. druhého prováděcího výnosu Reichsprotektora in Böhmen und Mähren k nařízení o židovském majetku (Věstník Reichsprotektorův strana 318) z 8. prosince 1939 nutno dbáti při přijímání a úschově i předpisů citovaných vyhlášek ministerstva financí (revisní odbor).

1. Složí-li dlužník u notáře nebo advokáta peněžitou částku ve prospěch svého židovského věřitele, jehož pobyt mu není znám, jest notář nebo advokát povinen okamžitě uložit částku ve prospěch židovského věřitele na vkladní knížku označenou jako židovskou. Vkladní knížku přijme pak do vlastní úschovy a jest oprávněn vydati ji bez jakéhokoliv schválení židovskému věřiteli.

2. Má-li však vkladní knížka býti vydána nějakému věřiteli židovu, resp. na něj přepsána, jest nutno, aby si advokát, resp. notář vyžádal napřed schválení ministerstva financí (revisní odbor).

Je-li mezi více různými věřiteli židovými spor o složenou částku, jest notář povinen spornou částku, resp. vkladní knížku složit k soudu s poukazem, že jeden z účastníků jest buď židem, nebo sice arijcem, avšak žijícím v manželství se židem.

3. Skládá-li jedna ze stran peněžitou částku u notáře nebo advokáta u příležitosti sjednávání trhově smlouvy nebo jiné smlouvy, jest rozlišovati:

Byla-li deponována trhová cena jménem arijského kupce, jest notář

resp. advokát oprávněn trhovou cenu v době splatnosti vplatiti bez schválení na vázaný účet židovského prodávajícího.

Je-li zajištění tržové ceny provedeno tak, že kupující arijec otevřel účet nebo zřídil vkladní knížku u peněžního ústavu na své jméno, pak jest zapotřebí, aby přepsání konta, resp. vkladní knížky bylo předem schváleno.

Zní-li depositum na jméno arijského kupce a nearijského prodávajícího současně, jest notář, resp. advokát povinen obnos složit na účet nebo vkladní knížku, které budou označeny jako židovské. Přepsání deposita na jméno výlučně židovského prodávajícího vyžaduje předchozího schválení.

4. Cenných kovů, skvostů a cenných papírů může žid nabýti jen dědictvím. Proto jest deponování těchto hodnot u notáře nebo advokáta myslitelné jenom v tomto případě. Notář resp. advokát jest však povinen složit tyto předměty neprodleně podle pátého prováděcího výnosu k nařízení Reichsprotektorovu o židovském jmění z 2. března 1940 (Věstník Reichsprotektorův, strana 81) u peněžního ústavu do deposita, znějícího na jméno židovského dědice, poněvadž odváděcí povinnost stihá i arijského depositáře.

5. Podle § 5 vl. nař. ze 14. září 1928 č. 160 Sb. může notář uložit deposita, ukládá-li je hromadně, též na své jméno s označením »deposita notářská«, nebo ponechat je ve vlastní úschově.

Je-li úřadující notář sám arijcem, avšak žije-li v manželství s nearijkou, pokládají se jeho vlastní účty a deposita podle vyhlášek ministerstva financí za vázané. V praxi však ministerstvo financí (revisní odbor) povoluje na návrh velkoryse uvolňování těchto účtů a deposit, pokud jde o »podnikové účty« a »podniková deposita«.

6. V případě pochybností, které by se přece snad vyskytly, poskytuje ministerstvo financí (revisní odbor) informace jak písemně, tak telefonicky (č. tel. 40971). Martin Bing.

Vkladní poplatek z kauce za vedlejší závazky při částečné konverzi dluhu.

K výkladu o kauci za vedlejší závazky při poplatkových úlevách konverzních v č. 6 tohoto časopisu (na str. 191 a 192) napsal p. Dr. Vlad. Kubeš poznámku do č. 7—8 (na str. 244—6).

V uvedeném výkladu příslušných ustanovení a s poukazem na judikáty správního soudu jsem stručně vyložil, že jistota zřízená za vedlejší závazky při částečné konverzi hypotečního dluhu se nezaplatňuje při měření poplatku z dlužního úpisu a při měření poplatku z výmazné kvitance nebo prohlášení jen v určitých případech podle obsahu listiny. O těchto bodech výkladu neprojevil pisatel poznámky pochybnosti, ale pozastavil se nad dalším bodem výkladu o podrobení části kauce připadající na nekonvertovanou část výpůjčky poplatku vkladnímu. K tomu je nutno uvést toto:

Zákon č. 49/1907 ř. z. přiznává poplatkové osvobození konverzním hypotekárních výpůjček knihovního dlužníka (§ 2); je tedy základním předpokladem úlev trvání, výše a povaha dluhu. Vedlejší závazky i jistota vtělená do pozemkové knihy k jejich zajištění, sdílí jako příslušenství osvobození vlastního dluhu. Proto při částečné konverzi knihovního dluhu je osvobozena od poplatku vkladního také příslušná část jistoty za vedlejší závazky poměrně připadající na část konvertovaného dluhu podle úměry: x k celé kauci starého dluhu = konvertovaná část dluhu k celému dluhu.

K objasnění a potvrzení správnosti uvedeného výkladu lze uvést